

(המשך מעמוד 10)

לתת לי אדמה של פליטים ערביים. אדמה כזו לא אקח אף פעם. אני רוצה את האדמה שלי.

האיכר הזקן לא רצה להבין את העובדה הפשוטה: רכושו נגזל ממנו בצורה החוקית והסופית ביותר.

נוער

זרע הפורענות

עשרות תלמידים לבושים בתלבושת ה"אחיה" של בתי הספר התיכונים בתל-אביב מלאו בתחילת השבוע את מסדרון בית המספט המחוזי. הם סיפרו בדיחות בקולי קולות, החליקו על פני המסדרון הארוך והתגרו בעוברים ושבים. איש לא היה יכול לסלק אותם. הם התגודדו ליד דלת לשכת הנשיא התורן, חיכו לרגע בו יצאו ממנה חברים לספסל הלימודים: ששת תלמידי השמינית, הנאשמים בכיצוע שורה ארוכה של פריצות וגניבות.

בפנים הלשכה היתה האחירה עצובה הר" בה יותר: אחד אחרי השני הופיעו ב"נאשמים לבושים בגדים נקיים וסרוקים ב" קפדנות בפני הנשיא התורן, השופט משה קנת, סיפרו בקול נמוך ורווי דמעות על משפחתיהם, לימודיהם ועל מעשי הפשע שביצעו.

"לא היה לנו מה לעשות. למדנו יותר מדי. העדה בתנועה המאוחדת התפוררה ואנחנו נאשרו מחוץ לתנועה", סיפר ראש הכנופיה, כשהוא מגסה, ללא הצלחה, להסי תיר את חרדתו הרבה.

המורים ביקשו יין.

למצדה היו חסרים לנו מצרכי מזון", סיפר. "פרצו לחנות אחת ואחר כך לשניה. כמעט כל הכיתה ידעה על כך. הבאנו את כל המצרכים לטיוול. היו לנו גם סיגריות ועישנו שם. גם התלמידות עישנו יחד. אתנו המורים ראו ולא אמרו לנו כלום. רק כשתלמידה אחת התעלפה, באו אלי שני מורים וביקשו ממני קצת יין. זהם ידעו שהיה לנו יין.

"את הכסף בזבזנו בבתי קפה ובמסעדות יקרות. היינו הולכים להצגה שניה בקולנוע ואחר כך למסעדות. לפעמים היינו הולכים לבתי בושת בתל-אביב. היינו הולכים כולנו יחד. הביתה היינו חוזרים בסקטי ספיישל". הגילויים זעזעו את הנוכחים. פרקליט המחוז, יעקב בראור, היסט מעט לפני שהחל בחקירת שתי וערב. כשפתח בשאלות הראשונות היה תקיף מאד. לדעתו צריך להתיחס ברצינות לתופעה, לאחר שייבדקו המניעים של הנאשמים כולם וכל אחד מהם לחור. לפני שהתחלתם בפריצות", שאל, "לא הלכתם לבתי בושת?"

נאשם מספר שניים, לבוש במדי צבא חדשים, חשב רגע, לפני שהשיב. הוריו, שעמדו מולו, ידעו כבר את התשובה. היא הפתיעה רק את אלה שלא היו שותפים למהלך החקירה הארוכה וגילוייה: "כן, גם לפני זה היינו הולכים לבתי בושת."

בראור המשיך לשאול: "הוריק לא היו דואגים לך, כשהיית חוזר אחרי חצות? הם לא שאלו אותך לסיבת האיחור?"

קולו של הנאשם במדים רעד משהו: "הם ידעו שיש לי חברה. הייתי מספר להם שאני חוזר ממנה. הם ביקשו ממני לא להשאיר אתה מאוחר, אבל הורי היו שוכבים לישון מוקדם מפני שעבדו קשה ורק לעי תים רחוקות היו מרגישים בי, כשהייתי חוזר הביתה מאוחר."

החברה או הפרט.

סיפורי הנאשמים ותירוניהם נשמעו קלושים ובלתי משכנעים. הסניגורים השתדלו לפני כן לשאול את השאלות שיש בהן כדי להניע את השופט להקל בעונש: "כמה אחים יש לך? כולם נהנים מיחס שחיה? כמה זמן מקדיש לך אבך ביום? האם הוא מתענין בלימודיך?" הם רצו להוכיח כי החברה והסביבה המי- דית הן אשר דחפו את הנערים למעשיהם. לפי גירסה זו, הנערים עצמם לא היו אשמים מלוא האשמה בפשעיהם.

בראור יצא להתקפת נגד: "כמה קיבלת השנה בספרות? כמה ספרים אתה קורא מחוץ ללימודים? איזה ספרים אתה קורא? מדוע כתוב בתעודה שלא השתתפת בשיעורי ג'דו"ע?" חתנו היתה ברורה: זרע הפורענות היה טחון בנערים עצמם ובסגולותיהם ה" אישיות.

בחדר שררה דומיה. הנאשמים הסתכלו אחד בשני במבוכה. נשמע רק קולה של אחת האמהות, שגרפה את חוטמה ברעש. "זה שבר את כולם בבית", נשמע קול מצטדק. "אבא התעלף ואמא חולה עד היום,

קולנוע ונשפים. וגם כדומה. היא בודדה, טוענת היא, כיוון שחברותיה של חברותיה אינן מוצאות חן בעיניה. דבר המוכיח כי לא תמיד ידידינו הם ידידינו. לכן היא רוצה להתכתב נער גבוה מאד (גובה — 1,75 מטר), על מה שירצה. ואם מעניין אותו הדבר, הרי ענינה כחולות-ירקות ושערה חום.

שמעתי השבוע ברחל שתי בחורות מדברות בקנאה על חתיכה שלישית, שחפצה על פניהן. היא עלולם לא תגיע לגיל בו היא נראית", הפטירה אחת מהן.

סטודנטית כמו בסירה

1023/1209) מתכונן, בשנה הבאה, להיות אחד מאותם חמורים נושאי ספרים באוניברסיטה. הוא רוצה להתכתב עם סטודנטית שנה א'. לא איכפת לו אם תהיה זו סטודנטית מהסוג של "סטודנטית שנה א'" לפי שלושה בסירה אחת. (המרצה לפילוסופיה הוא כל כך נפלא, אני משתגעת אחרי פילוסופיה. שעמוס ילך לעזאזל).

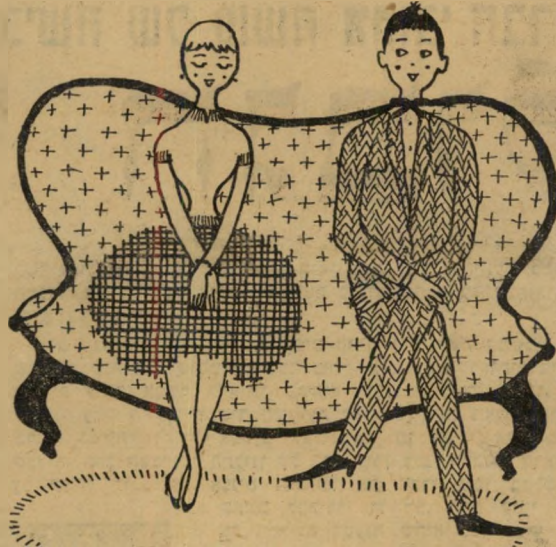
קיבוצניקיות לבדי רכילות

שתיהן קיבוצניקיות (1023/1210). אחת שטינית, השניה שחרחרת, אך שתיהן כותבות קצת בשיגאות. הן טוענות שלשתיהן חוש הומור "נורא גבוה", כך שהכותב אלינו יקרא מכתבים לא משעממים. "חוק מזה", אנוחנו לא אוהבת למלאות את הדף ברכילות ושטויות אלא כותבות דוגרי לעניין. שתיהן בנות 16, רוצות להתכתב עם עירוניים מסכיבות תל-אביב, בני 17-19. מה אוהבות קיבוצניקיות? כמעט כמו כל אחת אחרת: "שיחה, טיולים, ספורט, קולנוע וריקודים. נראה מי הפיטרים שיעזו לכתוב... ושלא יתביישו לשלוח תמונה".

יש לי שם מתאים יותר לבריג'טס בארדו מאשר חזאית: בארדובריג'ידה.

אין לו מה להתבייש

1023/1211) איננו דורש "שתהיה שיא היופי, אבל שלא תהיה טפשה יתר על המידה". זאת אומרת שמותר לה להיות רק קצת טפשה. אחרי הכל היא תהיה רק תלמידת ששית או

שיא הביישנות

אפילו שביעית. אולם היא מוכרחה להיות חמודה ומחפיה, וכמוהו, תאהב קולנוע, תיאטרון, טיולים, ספורט וביוליים. הוא בטוח שיוכל לעניין כל נערה. הוא מבטיח אפילו לשלוח תמונה כי "אין לי מה להתבייש בעצמי". הוא, בן 17, עומד בפני בחינות הבגרות.

רק קיבוצניקים או כדומה

עוד שתי חברות (1023/1212). הפעם אין הן קיבוצניקיות, אלא תלמידות בבית הספר לאחיות בעפולה, הרוצות להתכתב עם קיבוצניקים, "או בעלי הופעה קיבוצניקית. הם יכולים להיות גם בבא". שתיהן, אמורות, הן, נערות פשוטות ורציניות ובררניות מאוד כאשר לחברה ובחורים. "הבחורים הרצויים לנו צריכים להיות גבריים במלוא מובן המלה ומצד שני, גם רציניים ובעלי אופי", מתרות בנות ה"18 וחצי, המשועממות ביותר בבית הספר שלהן.

חייד מאומץ

מכתב לאקוני מאד (1023/1213): "קשריני עם נערה שכתב ידה על המכתב יהיה בגיל הסובב על ציר 17 שנים. "מעטפת המכתב תישא את חותמת דאר תל-אביב. "על שערותי השחורות חובש אני כומתה שחורה שקצה מגיע לגובה 1,80 מטר. "החייל המסומן בתג הכובע מאומץ עליידי העיר תל-אביב. נושא: כל מה שהנייר יכול לסבול."

על מה, לדעתכם, חשב העורך הראשי, כשביקר לא מכבר בגרמניה? נכון, אבל חוץ מזה חשב גם עלי. אל המתנה נאה שהביא לי עם שובו, צירף עוד דורון קטן: עמוד שלם של מודעות שידוכים, אותו גזר מעתון גרמני חשוב ורציני מאד. אני בטוחה כי תסכימו אתי כי הן משעשעות ביותר. ואם כבר מאשימים אותי בחתירה לתחת אשיות השדכנים למיניהם, אני מוכנה להוכיח גלגות וחתת גם להם ליהנות, ואת האפשרות לשפר את מודעותיהם המשעממות בעתונם.

מה מחפשים הגרמנים? ניחח קודם כמה מודעות של נערות צעירות:

בת קבדו, יורשת יחידה של העסק של אבי (אפשר להיכנס לעסק) בת 26, אופי צעיר, תמירה ונחמדה, בעלת אמצעים, עם בית משלי וכו', מתגעגעת לאושר אמיתי בנישואים. רק הלב והאפי קובעים.

מחנכת קאתולית, בת 30, בעלת הופעה צעירה ונאה, גובה — 1,70 מטר, מבקשת להיפגש עם אדם דתי, יפה-רוח וחוק אופי, שאולי אף הוא מורה. אני מתארת אותו לעצמי כאדם חזק ונאמן, בעל לב ומבט בהיר, הרואה את יפי העולם. הוא צריך גם לדעת להתהלל ולהבין את צרכי כנסייתנו. אני בת למשפחה טובה ומכובדת מאזור התעשייה, מתייחסת לחיים ברצינות, אבל גם בחיוב ובעליות. אני אוהבת לשיר ולנגן (פסנתר וגיטרה), אוהבת את הטבע, ילדים והתעמקות שקטה בשירה. אשמח לשלוח לכותבים את תמונתי.

מי הארון הבודד והרוקק לטיפול (בעל פרנסה בטוחה), שחסרה לו חברה בחיים? אני בת שלווה, גרושה שלא באשמתי, בת 50, אבנגלית.

אחרי שאני הולכת מזה שנתיים לבדי בדרך-החיים היומי, יומית, עם בתי בת השתיים וחצי, הריני רוצה לנסות בדרך זו להגיע שוב לחיי זוג (כלומר, לחיי שלישייה). אני אלמנת אקדמאית, בת 43, גובה 1,67 מטר, אבנגלית סובלנית, טיפוס כהה, נאת-מראה, בעלת מזג נוח, דירה מסודרת יפה וחוש לחיי בית מטופחים. יש לי קצת רכוש. מצפה למכתבים מאדם בעל אותו ערך רוחני, המבקש ליצור עמי שותפות חיים, ללא תנאים חומריים, בעיר גדולה.

כלב הדאקל שלי יאנוכי מרגישים את עצמנו בודדים מאד בדירתנו, שהפכה גדולה מדי מאז מותה הפתאומי של אמי. איננו רוצים שיפרנסו אותנו, אולם רוצים היינו להיפגש עם חבר בעל נפש קרובה. אני ספרנית, בת 37, נוחה להסתגלות. חמת-לב, קטורה לטבע, מעסיקה ואחראית.

לאחיינית, בלונדית מקסימה בת 31, גובה 1,68 מטר, אבנגלית, משפחה טובה ביותר, אישיות יקרה, שנוצרה לחיי נישואים מאושרים — אני מחפש גבר רציני, אכירי, גבוה, תמים, מתורבת, חזקאופי, בן 35 ומעלה. אפשרית כניסה לבית מסחר סטוני לברזל. נא לשלוח תמונות, שיוחזרו. דיסקרטיות מוחלטת.

ותנה האדונים:

התאלמנתי ונעשיתי בודד. חיי הפכו פתאום לריקים כל כך. אי האשה הבודדה, המתגעגעת למולדת של לבן שנינו נתהלך בצד שטוף השמש של החיים, נראה את העולם היפה במכונית, ולא נרצה אלא להיות פשוט מאושרים. אני מהנדס בן 47, לא בלתי-אמיד.

אדרן רציני, תמיר, בריא, אמיד, מעל גיל 50, מאחל לעצמו היכרות עם גברת תמירה, בריאה, סימפאטית, חמת-לב ואמידה, בעלת גיורה נאה, בגיל שבין 26, בגובה של 1,60 עד 1,66 מטר. הנישואים אינם בלתי אפשריים. רצויים מכתבים עם תמונות.

מנצח בתזמורת של תיאטרון, בן 54, גובה 1,68 מטר, אלמן, מוסיקאי מצויין, שעבד בתיאטרונים הטובים ביותר של גרמניה, מבקש להתחתן שנית עם גברת אמידה, בלתי-תלוויה, חובבת מוסיקה.

אני אהב טיפוס בהיר יותר מאשר כהה, אך בכל אופן אופי חביב, עד 1,70 מטר, תרבותי, משכיל, ביתי. אני בן 53, גובה 1,76 מטר, בלונדי, תמיר, בעל הופעה נאה, אלמן ללא ילדים, מקיף ממשלתי בעל פנסיה והכנסה צודית, אופי אכירי, צניח בדברים רוחניים. אני רב-צודי, ויש לי השכלה גבוהה חלקית. אני מחפש, בצד שותפות-חיים חדשה, גם אפשרות של תפקיד חדש בחיים. נא לשלוח תמונות.

ואל נא תשאלוני מה חיפש העורך הראשי במודעות שידוכים.

שטן הקרוי מדרין

אחד הדברים הנבצרים מבינתי המצומצמת, הוא לשמוע את תלונותיהם הנצחיות של צוערים וסתם קצינים, היוצאים לקורסים למיניהם מרצונם החופשי. משפשיים, המדרכים כלבים, אין מספיק חופשות. כאילו לא ידעו לקראת מה הם הולכים. האמת היא, כמובן, שעל אף תלונותיהם הם נהנים מכל רגע שהם נמצאים בקורסים כאלה.

ל(1023/1207) טענות דומות. הם ארבעה צוערים, צנחנים, שכאלו לא הספיקה להם בדידותם הנוראה בקורס, בא עוד "שטן אחד בדמות אנוש שנצטווה על-ידי העולם השחור לרדות בנו בחיינו, שבלאו הכי מרים הם בתכלית". ואיוו נערה נאה לא תרצה להציל אותם במכתביה משעמום וחיים מרים בתכלית? אני בטוחה שיהיה להם המון לספר.

היא בודדה

לא כל כך נכון השיר המפורסם על בת השש-עשרה שלא ידעה כלום. (1023/1208), למשל, יודעת יפה מאד לבלות בבתי